

خورشید در محراب خون

در سوگ «علی» زمان که حسینی زیست و در ضیافت مادرش خدیجه کبری (س) آسمانی شد

آیت الله سید صمصام الدین قوامی، مؤسس بنیاد فقهی مدیریت اسلامی

در روزی که زمین و زمان در بهت ضایعه‌ای عظیم به لرزه درآمد و قلوب مستضعفان جهان در ماتمی جانگناه فرو رفت، روح بلند و ملکوتی نایب برحق حضرت ولی عصر (عج) پیشوای مقتدر امت اسلام و استوانه استوار مقاومت، حضرت آیت الله العظمی امام سید علی خامنه‌ای، به آرزوی دیرینه خویش نائل آمد و در پی جنایت اشقی الاشقیاء، رداي سرخ شهادت بر تن کرد. رهبری که ۸۶ سال مجاهدت خالصانه را با مدال «فزت ورب الکعبه» به پیشگاه پروردگار برد، در سالروز رحلت جده‌اش حضرت خدیجه کبری (س) و با زبان روزه، میهمان سفره انبیاي الهی شد. اگرچه امروز ایران و جهان اسلام یتیم شده و «علمدار» زمین افتاده است، اما این مکتب، قائم به شخص نیست؛ همان گونه که نخل تناور انقلاب با خون حسین (ع) آبیاری شد، با خون این «علی» نیز جانی دوباره خواهد گرفت تا پرچم را به دست صاحب اصلی اش برساند.

سنت الهی و تداوم مسیر؛ حق با رفتن آدم‌ها نمی‌رود

تاریخ همواره شاهد فراز و فرودهایی بوده است که ایمان مؤمنان را به آزمون می‌کشد. آن زمان که در معرکه احد، بانگ برآمد که رسول خدا (ص) به شهادت رسیده، لرزه بر اندام برخی نشست و تردید در قلوبشان رخنه کرد. اما وحی الهی قاطعانه نهیب زد که مسیر حق، وابسته به بقای فیزیکی اشخاص - هر چند در مرتبه نبوت - نیست، خداوند متعال در قرآن کریم می‌فرماید: «وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَبْصُرَ اللَّهُ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ» (سوره آل عمران، آیه ۱۴۴) یعنی محمد (ص) فقط فرستاده خداست و پیش از او، فرستادگان دیگری نیز بودند؛ آیا اگر او بمیرد یا کشته شود، شما به عقب برمی‌گردید؟ و هر کس به عقب بازگردد، هرگز ضرری به خدا نمی‌زند و خداوند به زودی شاکران را پاداش خواهد داد. راه حق با شهادت امیرالمؤمنین (ع) متوقف نشد، پس چگونه با رفتن یکی از قنبران درگاهش متوقف شود؟ خدای بدون خامنه‌ای عزیز، همان خدای مقتدری است که با حضور او بود. اگرچه آرزوی ما این بود که در رکاب این فرمانده حکیم، شرفیاب محضر امام زمان (عج) شویم، اما پیوند ما با دین، صبر و مبارزه، پیوندی فراتر از اشخاص است؛ ما به «رب» خامنه‌ای «ایمان داریم که حی و حاضر است.

شهادت در ضیافت مادر؛ مزد ۸۶ سال مجاهدت مظلومانه

امام خامنه‌ای، آن یگانه مردی که تنها تکیه گاهش ذات اقدس الهی بود، در سن ۸۶ سالگی و در تقارنی معنادار با روز رحلت مادر بزرگ صالحان و انقلابیون، حضرت خدیجه کبری (س)، شهید شیرین شهادت رانوشید. او که بارها در قنوت نمازهایش و بر پیکر مطهر یارانش همچون حاج قاسم سلیمانی، با چشمانی اشکبار زمزمه می‌کرد «اللهم ارزقنا شهادت فی سبیلک» سرانجام به آرزوی دیرینه‌اش رسید. او مظهر توکل و ایستادگی بود؛ مردی که در مقابل هجمه جهانی ظلم، ذره‌ای عقب ننشست، نهراسید و مظلومانه اما مقتدرانه بر عهد خویش با پروردگار ایستاد. دشمنان عنود و وارثان این ملجم بدانند اگرچه جسم مطهر او را از ما گرفتند، اما روح بلند او در کالبد مقاومت تکثیر شده است. او که امضایش «علی الحسینی الخامنه‌ای» بود، حسینی زیست و اکنون در آغوش اجداد طاهر ینش آرام گرفته است.

دست قدرت ولی عصر (عج)؛ سکان دار حقیقی این کشتی

در این لحظات که غم یتیمی بر چهره‌ها نشست، نباید فراموش کرد این انقلاب، صاحبی دارد که مظهر اسم «حی» و «قیوم» است. حضرت ولی عصر (عج) همان گونه که امام خمینی (ره) و سپس امام خامنه‌ای را برای هدایت این امت برگزید، امروز نیز دستش بالای سر این ملت است، همان گونه که معصومین (ع) فرموده‌اند که نصب رهبری به دست امام زمان است. این انقلاب، شباهتی به کودتاهای شرق و غرب یا تحركات لیبرالیستی و مارکسیستی ندارد؛ این نهضت، فریاد استغاثه مستضعفان عالم از عمق تاریخ است که به ثمر نشست است. این مسیر که از محراب‌های خونین انبیا آغاز شده و از گودال قتلگاه و زندان‌های امامان گذشته، اکنون به بلوغی رسیده است که با شهادت راهبرش، متوقف نمی‌شود. امام زمان (عج) که «طالب بدم المقتول بکر بلا» است، منتقم خون این امام مظلوم نیز خواهد بود.

صبر جمیل در مصیبت عظمی؛ راه ادامه دارد

ما امروز می‌گرییم، اما در آرامشیم، گریه ما از سر عجز نیست، بلکه از سر عشق به پدری است که سال‌ها سایه‌اش پناهگاه ما بود. ما درس صبر را از علی (ع) آموختیم؛ آن گاه که پیکر مطهر فاطمه (س) را دفن و خطاب به رسول خدا (ص) عرض می‌کرد: «ای پیامبر خدا، مصیبت تو که سخت‌ترین مصیبت‌ها بود را تحمل کردیم، اگر آن نبود چگونه فقدان زهرا را تاب می‌آوردیم؟» ما نیز مصیبت‌های بزرگ‌تر را در تاریخ اسلام دیده‌ایم و این داغ را هم به جان می‌خریم تا پرچم اسلام بر زمین نماند. سنت الهی بر این است که هیچ انسانی جاویدان نیست: «وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِّن قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنْ مَاتَ فَهَمَّ الْخَالِدُونَ»؛ ما پیش از تو برای هیچ انسانی جاویدانی قرار ندادیم؛ آیا اگر تو بمیری، آنان جاویدان اند؟ (سوره انبیا، آیه ۳۴) مهم اسلام است؛ مهم بقیة الله (ارواحنا فداه) است. دشمنان شادمانی نکنند. همان گونه که پس از رحلت امام خمینی (ره)، بدرقه ۱۱ میلیونی مردم و بیعت مجدد با جانشین ایشان، دشمن را برای قرن‌ها ناامید کرد. امروز نیز زلزله حضور مردم در تشییع پیکر مطهر این شهید والامقام، کاخ‌های ظلم را فرو خواهد ریخت. ایران سراسر غوغا خواهد شد و این خون، سوخت موشک‌هایی خواهد بود که بنیان استکبار را بر باد می‌دهد. برخی علمدار... اگرچه توبه آرزویت رسیدی و ما را یتیم کردی، اما پیمان می‌بندیم تا آخرین قطره خون، در مسیر نایب بعدی امام زمان (عج) استوار بمانیم. این انقلاب تازه شروع شده است و خون شهید، نقطه پایان نیست، بلکه سرآغاز فتح الفتوح‌های بزرگ است.

شهید خامنه‌ای؛ مقتدرتر از امام خامنه‌ای در کالبد زمان

امروز مصداق عینی این حقیقت است که «شهید» از «زنده» نافذتر و اثرگذارتر است. اگر دشمن گمان برده با عروج جسمانی آن قائد عظیم‌الشان، شعله‌های انقلاب رو به خاموشی می‌گراید، زهی خیال باطل! چرا که خون شهید، جوششی دارد که از مرزهای جغرافیایی و بندهای مادی عبور می‌کند. امروز «شهید خامنه‌ای» با لشکری از قلوب تپنده و آرمان‌های تثبیت شده، قوی‌تر از همیشه در برابر مستکبران قد علم کرده است. این سنتی الهی است که ظالمان را در آتش جنایت خودشان می‌سوزاند: «وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ»؛ و آنان که ستم کردند، به زودی خواهند دانست که به چه بازگشتگاهی باز می‌گردند (سوره شعرا، آیه ۲۲۷).

برگ‌هایی از زندگی «رهبر شهید»

۱۵ از مأموریت‌های حضرت آیت الله العظمی خامنه‌ای (ره) در ابتدای پیروزی انقلاب اسلامی، ریاست مرکز اسناد و نیز سرپرستی سپاه پاسداران انقلاب اسلامی در ۳ آذر ۱۳۵۸ بود. ایشان پیش از این نیز به نمایندگی از سوی شورای انقلاب در برخی جلسات سپاه پاسداران شرکت می‌کردند. علت انتخاب ایشان به سرپرستی سپاه، باقی ماندن پاره‌ای اختلافات در بدنه و سازمان سپاه بود که در ماه‌های پس از پیروزی انقلاب اسلامی شکل گرفته و با تلاش‌های میانجیگرانه به نتیجه نرسیده بود. «رهبر شهید» کوشیدند علاوه بر رفع اختلافات موجود، سازمان مناسبی به آن بدهند. ایشان در ۵ اسفند ۱۳۵۸ از مسئولیت سرپرستی سپاه به دلیل نامزدی در انتخابات نخستین دوره مجلس شورای اسلامی استعفا کردند.

این تشکل با نام حزب جمهوری اسلامی در ۲۹ بهمن ۵۷ رسماً اعلام موجودیت کرد؛ اما پایه‌های تأسیس آن به جلساتی در مشهد، طی تابستان ۱۳۵۶ برمی‌گشت. حزب در دوره فعالیت غیررسمی در ماه‌های منتهی به انقلاب نقش مؤثری را در برگزاری اجتماعات و سخنرانی‌ها بر عهده داشت.

۱۶ امام خامنه‌ای (ره) در ایام منتهی به پیروزی انقلاب اسلامی و پس از آن، همزمان با حضور مؤثر در شورای انقلاب و تمشیت امور کشور در دوره گذار، به همراه تعدادی از یاران، از جمله آیات دکتر سید محمد بهشتی و دکتر محمد جواد باهنر برای ایجاد تشکلی انقلابی فعالیت می‌کردند.